

Ralph Erskine over geloof en geloven

“De ziel nu, zoals ik gezegd heb, ontwaakt, gewond, vernederd en tot wanhoop van verlossing in zichzelf gebracht zijnde, en bevindende dat alle haar vorige toevluchten der leugenen haar begeven, ontfermt Zich de Heere over haar in hare nederigheid en openbaart Zijn Zoon in haar;.... de Geest des Heeren openbaart het Fundament en geeft de heerlijkheid daarvan in Gods licht te zien, werkt op hetzelfde ogenblik dat geloof, waardoor de ziel, een welbehagen hebbende in deze heerlijke vinding van oneindige wijsheid aangaande Christus, gelovig toe te stemmen en daarmee in te stemmen en te verzegelen dat God waarachtig is. Ze grijpt met een persoonlijke toepassing Christus aan tot haar voordeel. Dit is de dag der bruiloft en der kracht, Psalm 110:3, 2Kor. 6:9. Het is door het geloof dat wij God in Christus Jezus zien, de wereld met Zichzelf verzoenende. Wie deze genade, heerlijkheid en schoonheid van Hem ziet, kan niet uitdrukken wat zij aanschouwt; woorden kunnen deze heerlijkheid of zoetheid niet uitdrukken. Van deze dag af zijn zij kinderen der genade, die al de genadige eigenschappen van de Gezegende hebben; daarom begint de zegen werkelijk vanaf deze dag af. Van deze dag af aan zijn zij arm van geest, geestelijk treurenden, hongerigen en dorstenden enz, en worden zalig gesproken...van die dag af is de vloek weg genomen.” (Uit preek over Haggai 2:20)

Ralph Erskine over een tijdgeloof

Er is een tijdgeloof, dat gewerkt wordt door de gemene werkingen van de Geest Gods. Het wordt niet alleen ingenomen met de waarheid van het Evangelie, maar het smaakt ook iets van de goedheid en zoetheid daarvan. Daarom wordt er van de hoorders van de steenachtige grond gezegd dat zij het Woord terstond met vreugde ontvangen, Matt. 13:20. Nochtans heeft dit geloof geen wortel of blijvend beginsel; het is niet het geloof in de belofte, hetwelk in de kinderen der belofte plaatsheeft. Hier ligt een subtiel bedrog in het voorwerp of in de stof van het geloof. Sommige mensen kunnen, als het ware, een greep naar Christus doen, ontvangende enige sappen en vruchten van Hem, tot hun verkwikking, die nochtans nooit in Hem komen. Zij zijn gelijk de klimop die tegen de boom opklimt, zich daar omheen slingert, daarvan zijn sap ontvangt, maar dat echter op zijn eigen wortel groeit en nooit waarlijk met de boom verenigd wordt. Zo gaat het ook met vele belijders. Zij kunnen Christus in de belofte aannemen door het tijdgeloof, zij zijn rondom Hem als besloten en zij trekken ook enig sap en enige kracht uit Hem. Maar zij zijn nooit waarlijk in Christus geworteld en zij blijven geworteld in de oude Adam en in het Oude Verbond [de Wet]. Zij zijn nooit afgesneden van de oude wortel en in Christus ingeënt, maar zij trekken alleen kracht uit Hem, om hun eigen verbondsvrucht [wettische eigengerechtigheid] verder aan te kweken.